

348.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1930 r.

w sprawie nabywania soli do wyrobu bekonów i szynek na wywóz zagranicę.

Na podstawie § 4 ustęp 2 punkt a) i § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopoli sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117; poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Wytwórnice bekonów mogą nabywać potrzebną dla produkcji sól hurtowo po każdorazowo obowiązującej cenie hurtowej przy sprzedaży z hurtowni solnych.

§ 2. Przy wywozie zagranicę bekonów i szynek podlega zwrotowi wytwórcy różnica pomiędzy ceną hurtową soli na rynku wewnętrznym, a ceną soli eksportowej w wysokości 14 zł od 100 kg soli zużytej do tych wyrobów.

§ 3. Ilość soli zużytej do wyrobu bekonów i szynek przyjmuje się w wysokości 10% (dziesięć od sta) wagi wyprodukowanego i wywiezionego towaru.

Wagę bekonów lub szynek należy rozumieć wraz z wagą bezpośredniego opakowania.

Zwrot różnicy ceny będzie przyznawany tylko od takich ilości wyrobów, które zawierają co najmniej 100 kg soli.

§ 4. Wytwórca pragnący otrzymać zwrot różnicy ceny soli, winien najpóźniej w terminie 3-miesięcznym po wywiezieniu bekonów i szynek złożyć do Biura Sprzedaży Soli w Warszawie podanie z oznaczeniem: a) wagi wyrobów, b) ogólnej ilości zawartej w wyrobach soli (§ 3), od której ma być zwrócona różnica ceny i c) dołączyć dokumenty stwierdzające wywóz danej przesyłki zagranicę (zaświadczenie urzędu celnego o wyjściu towaru zagranicę).

§ 5. Biuro Sprzedaży Soli po sprawdzeniu dokumentów zwraca wytwórcy przypadającą różnicę ceny soli.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

349.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 16 maja 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy w sprawach karnych.

Na podstawie art. 573 lit. d) i e) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

O należnościach świadków.

§ 1. Świadkowie, zamieszkali poza siedzibą sądu, jeżeli odległość ich miejsca zamieszkania od sądu wynosi najmniej 15 kilometrów, otrzymują zwrot niezbędnych kosztów przejazdu oraz strawnie (art. 567 k. p. k.).

Ograniczenie co do odległości, zawarte w ustępie pierwszym, nie ma zastosowania do funkcjonariuszów państwowych, osób wojskowych i duchownych (art. 573 lit. e) k. p. k.).

§ 2. Zwrot niezbędnych kosztów przejazdu obejmuje koszty podróży z miejscowości zamieszkania do siedziby sądu oraz koszty podróży powrotnej.

§ 3. Na zwrot niezbędnych kosztów przejazdu składa się:

- a) zwrot kosztów przejazdu środkiem masowego transportu (koleje, tramwaje, omnibusy i t. d.) — na kolejach klasą trzecią pociągiem osobowym, poza tem klasą najniższą;
- b) zwrot kosztów przejazdu, o ile brak środka masowego transportu, w wysokości 10 gr. za każdy zaczęty kilometr.

Jeżeli kilku świadków korzystało lub mogło skorzystać z jednego pojazdu, należy przyznać każdemu świadkowi część kosztów na niego przypadających.

§ 4. Jeżeli zachodzą warunki przyznania kosztów przejazdu, świadek zaś odbył drogę swoim pojazdem, wierzchem lub pieszo, należy mu przyznać koszty przejazdu, jakiego mu się należały w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Strawnie należy przyznawać w wysokości od 1 zł — 2 zł za każdy dzień, jeśli zaś świadek musiał przemocować w miejscu przesłuchania, w wysokości podwójnej.

§ 6. Funkcjonariuszom państwowym w czynnej służbie (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz pozostającym w czynnej służbie sędziom, prokuratorom i wojskowym należy przyznawać koszty podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, jeżeli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby.

Jeśli według niniejszego paragrafu osobom, wymienionym w ustępie pierwszym, wezwanym w charakterze świadków, nie należą się koszty podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, przyznaje się im wynagrodzenie na ogólnych zasadach.

§ 7. Jeżeli świadek po wezwaniu go z pewnej miejscowości zmieni miejsce zamieszkania, należy mu przyznać należności nie wyższe niż obliczone ze względu na miejscowość wskazaną w wezwaniu.

§ 8. Jeżeli ta sama osoba będzie przesłuchana w charakterze świadka w kilku sprawach karnych tego samego dnia, natenczas przyznaje się jej należności tylko raz oraz rozdziela je pomiędzy wszystkie te sprawy równomiernie (art. 557 k. p. k.).